

חיינו ומותו של יורם

האדריכל רסקין נפטר
 "דוס-לב" כך הסתיים סיפורי החיים של מי שפירנס במשך שנים מדורי חברה ורכילות, כתב בות-פרופיל וראיונות. את סיפור חייו פרסם רסקין בן ה-49 בראיון להעולם הזה (5.6.85):

ילדות: נולדתי בתל-אביב בבית בורגני-פולני. לאבי יש רשת תחנות דלק, ביניהן התחנה שלי ב"כרדיני" גוף. עד גיל 10 הייתי בן יחיד, ואז נולד לי אח.

הייתי ילד חריג. הייתי מקבל מאבי מכות כאלה, שלא פעם פשוט לא יכולתי לשבת במשך שעות על הישבן. היו לו לא פעם סיבות טובות. תלמיד טוב לא הייתי, אבל ממש לפני הב' חזנות הייתי לומר, והייתי מוציא את המקסימום. עברתי ארבעה בתי-ספר תיכוניים, עד שקיבלתי תעודת-בגרות. תמיד הייתי מאוד שאפתני. אני חושב שחוסר-אמביציה זה מום. הייתי מסוג אנשים כאלה כבעלי-מום.

חברים לא היו לי, ותמיד נחשכתי כסנוב. כבר כילד שנאתי אנשים טיפשים, והייתי מסוגל לקום באמצע השיחה.

תמיד עבדתי קשה. מאבי לא קיבל-

אדריכל הצמרת
נפטר מדוס-לב
בגיל 49 - אחרי חיים סוערים ועצובים

תי כלום, ועל זה אני גא. עד היום הוא מוכן לתת לי עצות.

עבדתי בחופש כמוסר, ניגנתי בתזמורת, וקניתי בכסף מכונות.

הילדות המחשלת הזאת מס' ביה את זינוקו של רסקין למרכז חיי-החברה התל-אביביים, לכות-רות. אז עוצבו כושר-העבודה שלו, השאפתנות, המושגים שלו לגבי חיי-משפחה.

רסקין נרשם לטכניון אחרי שס' יים שרות צבאי כקצין-מודיעין.

אחרי שנתיים נסע ללמוד ארכיטקטורה בלונדון. מכיוון שלא הכירו שם בלימודיו בארץ, התחיל הכל מחדש. הוא עבד כסבל בחנות מרקס אנד ספנסר, והתגורר עם שלושה שותפים בחדר-מרתף.

קאריירה: אחרי שבע שנים חזרתי לביקור בארץ. כשביקשתי לראשונה כסף מאבי, כדי לקנות כרטיס בחזרה,

לאורך שנים ארוכות את אבי בתנאים נוראים שבאלו?

האלוף ברן היה נדהם, כשסיפרתי לו את פרשת מוטקה קידר, אבי. הרבר התחיל לעניין אותי, והוא ביקש שישיגו לו חומר על הנושא. התחלתי להופיע במפקדתו פעמים רבות, דבר שהיה מוזר ביותר בעיני הקצינים באי-זור, שלא ידעו במה עסקנו. כל מה שיכלו הקצינים לראות מבער לחלון משרדו היה חשוד ביותר. ברן, שהתקשה מאוד בשמיעה בשל התקופה שבה היה טנקיסט, היה מתקופף אל מכשירי ההקלטה ומאזין לרברים שהקצינים לא ידעו מה הם.

מי שלא הסכים לקבל ריעות קרוי מות, והיה מוכן לפתוח כמה שיותר את הפרשה, היה דויד (דרור) אלעזר. אבי הסביר למיכל מאוחר יותר כי דרו עשה זאת לא מאהבת מרכזי אלא משיגות אמ"ן, אך גם זה עזר באותה תקופה. סביר כי שאר שונאי אמ"ן היו פחדנים.

דרור, בתוקף היותו רמטכ"ל, יכול היה לשנות דברים. נוצר מצב מיוחד: דרו חתם על פקודה שתאשר לחייל קרבי בצה"ל חופשה מיוחדת, כדי שיוכל להילחם על שחרורו של אביו, שמבחינה טכנית הוחזק עליידי צה"ל. הלכתי לפגוש את בגין. כל שיכול היה בגין לאמר לי היה זה: "זאת באמת טרגדיה." יותר מאישור כן זו אכן דראמה, לא היה מוכן לעזור לי.

בעודי חייל בחופשה, תפסתי טרמפ עם עוז וייצמן מהרצליה-פיתוח לקר"י. עוז נראה שבערצונו מכך שעצר את מכונית האלפא רומיאו שלו כדי לקחת חייל בצבא-ההגנה שלו, שלנו, שלהם.

אני ידעתי על עוז מרובי ריבלין, שניסה לעזור לי. הוא פגש את עוז במסיבה, וסיפר לו כי הוא מנסה לעזור בפרשת קידר. כששמע עוז את המילים "פרשת קידר", אמר לו: "או שאתה תע' זוב את זה, או שאשכור לך את השייניס".

כתוצאה מהיריעה שמסר לי ריבלין, אמרתי לעוז שהוא איכזב אותי מאוד. הוא לא הבין למה התכוונתי, וחשב כי בעבר ניסיתי שייסר לי פרוטקציה בצה"ל. "חייל בצה"ל לא צריך פרוטקציה", ענה לי איש השלמות הצבאית.

ואז הסברתי לו שאני ארו קידר, בנו של מוטקה קידר. דממה עטפה את מכונית האלפא. לכל אורך שיכעתי הקילומטרים עד הקרייה.

18 שנות מילואים

מילחמת יום-כיפור פרצה בי אוקטובר 1973. בתוקף היותי ב' חופשה מיוחדת, לא השתייכתי לשום יחידה. אך החלטתי לעזור את מיל' חמתי האישית וטסתי במטוס-תובלה לדרום.

בלילה הראשון עזרתי באיסוף הטני קים הרכים של אריק שרון, שהלכו לאיבוד בשטח. למחרת עברתי ליחידת-דתיסור מילואים, והסברתי להם שאני מעבשיו איתם.

לאורך כל המלחמה הייתי בגיזרה הדרומית של התעלה. התמזל מזלי וברן היה מפקד האוגדה.

לפגוש בו תוך כדי המלחמה. הוא העריך ביותר את העובדה שאימצתי לעצמי את היחידה שבה הייתי, שהרי ידע כי הייתי אמור להיות בחופשה. גם דרו קיבל דיווח מלא על פעילותי המלחמתית, וזקף זאת לזכותי.

חודשים אחדים אחרי תום המיל' חמה, אישר דרו את שחרורו של אבי, למרות התנגדותו של דין. הוא הסביר לאבי ולי, מאוחר יותר, עד כמה מיש' טרתית היא הטכניקה הצבאית-ביט' חזנית.

שלושה שבועות אחרי ששחרר, קיבל אבי צרמילואים. ההפנייה היתה לשליש הראשי ברמת-גן.

נסענו לרמת-גן. השליש הסביר כי זו כלל לא טעות, וכי עליהם לדרון כמה שהוא יעשה כחייל-מילואים בצה"ל.

אבי קם ואמר לו: "18 שנה כמילואים לא הספיקו?"

אבי, מוטקה קידר

(המשך מעמוד 37)

כולתו כדי שאביו יראה את אור החור פש.

וכך מתאר ארז את המלחמה לשחרורו של גיימס בונר, מוטקה קידר:

התחלתי להיפגש עם הרבה אנשים, שיכלו בדרך זו או אחרת לעזור לי. נראה היה שהנושא האסיר קידר' הוא פצע פתוח אצל כולם. העדיפו שלא לשמוע עליו. כאשר נפגשתי עם הדר' רויד רויד, בכיתו שברמת-השרון, הוא אמנם התחיל לבכות ואמר לי כי יעשה את כל מה שנוחץ כדי לעזור, אך מעולם לא עשה דבר.

פגשתי גם באנשי 'הוועדה' - או תה יחידה של מאוננים פסיכולוגיסטיים, שעקב פירוק אירגוני-המחתרת, והחלטתו של בן-גוריון להכניסם אל תוך המיסגרת בצורה שתתאים לכישוריהם הביטחוניים - שהפכו את טרגדיית המוסר לקומדיה אימפוטנטיית.

אנשי הוועדה הצבאית ואנשי הוועדה האזרחית, שהיו מתכנסים כל שלוש שנים, היו אז תחת רשותו של הפרקליט הצבאי, צבי הרר. מאיר פעיל, הטוען כיום שמעולם לא השי' תייד אל ועדה שכזו, היה אז איש מילואים, שברור וזו שירת את תקופות המילואים שלו. כמה פעמים נפגשתי עם מאיר פעיל, כדי לבקש ממנו עזרה כל שהיא. מהר מאוד התברר לי כי איש זה אינו בסדר בכלל, וכך גם אמרתי לבנו, עופר, ששירת איתי בצה"ל.

ידוע לי מאבי כי באחת מישיבות הוועדה טען מאיר פעיל: "נכון שאתה נשמע טוב, מוטקה, אבל איך אני יכול לדעת שזה אכן כך?" אבי צעק עליו שאם אין הוא יכול לדעת, מה הוא עושה בוועדה שמטרתה לקבל החלטות?

מי שעזר לי מאוד באותה תקופה היה אלי לנדאו. בכוח היותו כתב צבאי של מעריב, הוא ניסה לפרסם מאמר קצר על החוקתו של אדם מסויים במדינת-ישראל, בתנאים איומים. אך מובן שהמאמר נפסל, שהרי היה זה נגד ביט' חוץ-המדינה.

התגייסתי לסירת-שיריון, דבר שהעניק ליגליות מסויימת למאבקי. קל יותר להיכנס אל טרקליני השילטון עם כנפיה-סיידת. אלי לנדאו השיג לי ציוד ציטוט - מהמשוכללים ביותר - ומטרתנו היתה להקליט את אבי. וכך התחיל אבי לספר לי את מה שעוללו לו, בצורת סיפורים קצרים, כדי שהקצינים שעל המישמר לא יבחינו במ' עשינו. אלי ואני רצינו להבריח לחו"ל את הקסטות, ובכך חשבנו שיהיה לנו קלף למיקוח עם עגלי-החזה הביטחוני. משה דיין, שהיה שר-הביטחון, סירב להיפגש איתי. החלטתי שכחיל בצה"ל אשלח מיכתב אל השר הדגול. עבר זמן מאז ששלחתי את המיכתב, ותשובה לא הגיעה...

את מיכתבי זה - כמו שאר מיכתבי מסרתי באופן אישי לשומר-הראש של הגנרל. הבנתי כי העובדה שלא נענית לא היתה טכנית, אלא ביט' חזנית לחלוטין.

אורי אבנרי, עם חושי-הצדק שיש בו, פירסם מאמר חשוב בנידון. המאמר היה קצר, אמנם, שהרי השמות המעורבים צוננו מטעמים ביטחוניים, אך הוא הפיץ את העובדה הבאה: "שר-הביטחון מסרב לענות לחייל בצה"ל! איך יתכן שאותו איש, הדוגל בדוגריות אפילו עם שבנים בגדה, לא יענה לחייל בצי-באהגנה-לישראל?"

דרור ועזר

הזמנתי לוועדה הצבאית. באר' תה תקופה התחלתי למסור לרבים מאלופי צה"ל מיכתבים, אשר הוברחו עליידי מהכלא ושנכתבו עליידי אבי. התחילו לשאול אותי שאלות, ואני הבהרתי להם שאיני מוכן לפשרות לגבי שחרורו המהיר של אבי. בתוקף היותו מפקד גייסות-השיריון, הזמין אותי אלופ אברהם (גבר') ארן מהתעלה למפקד הגייס. טענתי לפניו: "אני משרת את המדינה עם כל הלב. אז איך יתכן שצבא-ההגנה-לישראל, מחזיק

מלון הוד. נעים מאוד!

המלון החדש שעל שפת ים המלח, מציע לך שרות מפנק, חוף צמוד, בריכת שחייה, ארוחות נפלאות, חדרי נוחים עם טלוויזיה (סרטי וידאו למבוגרים ולילדים) ובידור בשפע.

בנוסף - לרשותך מועדון בריאות חדיש, הכולל בריכה פנימית עם מי ים המלח, סאונה ועיסוי - בתשלום.

מלון הוד. החיים המתוקים בים המלח.

מחלקת הזמנות: טלפון 84644-057

למניעת איידס בסקס: השתמש בבתולה. למניעת ציתוח בטלפון: במכשיר BUGALARM.

אנו מספקים גם:
 * שירות לגילוי האזנות
 * מכשירים להקלטת שיחות
 * מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
 ת"א, שלום עליכם 18, טל' 286444

תן טרמפ לחייל

מחירון מנויים

(בתוקף החל מ-14 אפריל 1988)

לחצי שנה	לשנה	מנוי בארץ (כולל משלוח ומע"מ)
110 ש"ח	207 ש"ח	מנוי בדואר-אוויר לאירופה (כולל משלוח ומע"מ)
135	256	מנוי בדואר-אוויר לארצות-הברית, דרום-אפריקה, פנמה, תאילנד (כולל משלוח ומע"מ)
200	376	מנוי לארגנטינה (כולל משלוח ומע"מ)
250	476	